

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce: I.J.**, nar. ..., Ev. č. X, st. přísl. Tuniská republika, t. č. v X, *zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 4, Praha*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 04. 2017, č.j. OAM-69/LE-LE05-LE05-PS-2017**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí, kterým byl ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o azylu“*), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a byla mu ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena doba trvání zajištění do 2.8.2017, a dále vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

V úvodu **žaloby** žalobce namítal, že žalovaný v předchozím řízení porušil § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*), § 3 správního řádu, § 68 odst. 3 správního řádu, § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, čl. 8

odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (*dále jen „přijímací směrnice“*), a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv (*dále jen „Úmluva“*).

Žalobci byla stanovena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Podle názoru žalobce však správní orgán nesprávně vyhodnotil splnění podmínek pro postup dle daného ustanovení, neboť nebezpečí pro veřejný pořádek musí hrozit do budoucna, přičemž žalovaný se omezil výhradně na zkoumání, zda jako narušení veřejného pořádku bylo možné hodnotit žalobcovo jednání v minulosti. Ačkoli skutečnost, že cizinec představoval v minulosti nebezpečí pro veřejný pořádek, může být určitou indikací jeho budoucího chování, rozhodně z něho nelze automaticky a bez jakéhokoli posouzení dovozovat, že se takového jednání bude dopouštět kdykoli v budoucnu.

Žalobce rovněž namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť správní orgán v jeho odůvodnění nikterak nevymezil neurčitý právní pojem veřejný pořádek a neuvedl, v čem konkrétně by mělo nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany žalobce spočívat. Podle názoru žalobce vycházel žalovaný při zkoumání naplnění předpokladů pro zajištění z trestné činnosti, které se měl žalobce dopustit posledně v roce 2013. Žalobce si je vědom své trestní minulosti, tuto nechce zlehčovat ani zakrývat, nicméně je názoru, že z napadeného rozhodnutí neplyne přesvědčivé odůvodnění aktuálnosti jeho nebezpečí pro veřejný pořádek.

Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 3As 4/2010 při výkladu pojmů veřejný pořádek, resp. závažné narušení veřejného pořádku pro účely výkladu ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o pobytu cizinců“*), je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů.

Žalobce míní, že v případě aplikovaného ustanovení § 46a zákona o azylu, jehož předmětem je zajištění cizince, musí být výklad neurčitého pojmu nebezpečí pro veřejný pořádek, s ohledem na důsledek výkladu spočívající v omezení osobní svobody, restriktivní a aplikace tohoto ustanovení musí být vyhrazena toliko případům, které nebezpečí pro veřejný pořádek představují v tom nejstriktnějším slova smyslu. Navíc platí, že ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, je-li důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žadatel žije v ČR již od roku 2001, má zde přítelkyni, se kterou čeká dítě, a je proto důvodné se domnívat, že má zájem v ČR pobývat také během azylového řízení a být během něj správnímu orgánu k dispozici. Proto bylo dle názoru žalobce možné uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.

Žalobce konečně poukázal na to, že Městský soud v Praze rozhodnutím čj. 1A 49/2017 ze dne 12.5.2017 ze stejného důvodu (neodůvodněný zásah do soukromého a rodinného života žalobce) zrušil rozhodnutí o zajištění žalobce podle zákona o pobytu cizinců. Proto se žalobce domáhal zohlednění tohoto faktu v řízení o soudním přezkumu důvodnosti svého zajištění, neboť v čase vydání napadeného rozhodnutí nebyly splněny podmínky k samotnému zajištění žalobce, což zpochybňuje také naplnění podmínek pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, na toto nezákonné zajištění navazující.

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě** nesouhlasil s podanou žalobou, neboť měl za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. K námitkám žaloby vztahujícím se k nezákonnosti jeho rozhodnutí, nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k názoru, že žalobce svým chováním a nerespektováním právního řádu představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, tedy veřejného pořádku (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17.9.2013, čj. 5Azs 13/2013-30).

Žalovaný shrnul následující skutková zjištění: Žalobce, dle informací poskytnutých Policií ČR na základě spolupráce mezi orgány (ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o azylu), dne 10.4.2017 při pobytové kontrole v Praze 4 předložil policejní hlídce k prokázání totožnosti pouze identifikační kartu vydanou Zastupitelským úřadem Tuniska, ale nepředložil žádné vízum či jiný doklad opravňující jej k pobytu na území ČR. Lustrací v dostupných evidencích policejní hlídka žádný záznam o tvrzeném povoleném trvalém pobytu na území ČR nenašla. Žalobce tak byl s podezřením na neoprávněný pobyt na našem území zajištěn. Podrobnější lustrací v evidencích bylo zjištěno, že povolení k trvalému pobytu bylo žalobci dne 25.6.2013 zrušeno. Dále bylo zjištěno, že jmenovaný byl odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 sp. zn. 38T 76/2013 ze dne 26.6.2013 mj. k trestu zákazu pobytu na území hl. m. Prahy v trvání 3 let pro spáchání přečinů krádeže a porušování domovní svobody. Uvedený zákaz platí v období od 6.10.2016 do 6.10.2019 vzhledem k tomu, že dne 5.10.2016 byl žalobce propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce na území ČR pobýval neoprávněně, bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Dne 13.4.2017 byl žalobce pod čj. KRPA-133812/ČJ-2017-000022 dle § 124 zákona o pobytu cizinců zajištěn a umístěn v Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Zde žalobce následující den, 14.4.2017, podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a tím s ním bylo zahájeno azylové řízení. Ze zjištění Policie ČR a výpovědí jmenovaného vyplývá, že naposledy na naše území přicestoval v listopadu 2001 z Tuniska, a to kvůli zaměstnání a své tehdejší manželce, se kterou má čtrnáctiletého syna. S manželkou se v roce 2003 rozvedl a od té doby má syna v péči bývalá manželka. Se synem se vídá jednou až dvakrát ročně, jelikož syn i s bývalou ženou a jejím současným manželem žijí v Řecku. Žalobce uvedl, že si je vědom skutečnosti, že k pobytu na území ČR potřebuje platné vízum a cestovní doklad. Dále potvrdil, že žádný doklad opravňující jej k pobytu na území ČR nemá a je si vědom, že

mu byl dřívější trvalý pobyt zrušen. Uvedl, že ve vězení byl, protože kradl, a na území ČR má asi 6 měsíců přítelkyni, která je v současné době těhotná. V Tunisku má dva bratry a sestru, u kterých by v případě návratu mohl bydlet. V současné době jej živí jeho přítelkyně.

Žalovaný měl za to, že z napadeného rozhodnutí jasně vyplývaly skutečnosti, ve kterých správní orgán shledal důvodnou obavu, že by v případě propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců žalobce představoval nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalovaný v předmětném řízení zjistil existenci konkrétních skutečností, které ve svém souhrnu představují skutečné, aktuální nebezpečí závažného ohrožení veřejného pořádku, zejména zájmu společnosti na respektování a výkonu pravomocných rozhodnutí a respektu k právnímu řádu a pobytovým právním předpisům ČR (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 4Azs 99/2015-26 ze dne 29.5.2015). Žalobce opakovaně a dlouhodobě páchal trestnou činnost na území ČR (od roku 2004), za kterou byl opakovaně odsouzen. Žalovaný byl přesvědčen, že řádně aplikoval pojem veřejný pořádek [viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (*dále jen „pobytová směrnice“*)], nebo rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 3As 4/2010] a napadené rozhodnutí bylo náležitě odůvodněno.

Žalovaný si byl vědom judikatury Nejvyššího správního soudu, na kterou bylo poukazováno v žalobě, tedy že skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti není fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR. Žalovaný ovšem poukázal na tu skutečnost, že v případě žalobce se nejedná pouze o nelegální pobyt na našem území, nýbrž nelegální pobyt po uložení předcházejícího správního vyhoštění, které žalobce nerespektoval. Veřejný pořádek lze ztotožnit s dodržováním právních norem či dalších pravidel společenského chování, s jejichž dodržováním většina společnosti souhlasí a souhlasí i s tím, aby jejich porušení bylo sankcionováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2015, čj. 1Azs 193/2015). Žalobce musel předvídat, že jeho chování (soustavné páchání trestné činnosti, nerespektování správního vyhoštění, pobývání v rozporu s rozhodnutím soudu na území hl. m. Prahy) bude nějakým způsobem sankcionováno. Tímto svým jednáním mařil vůli správních orgánů a soudů. Žalovaný k tomu dodal, že institut zajištění cizince dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu představuje institut preventivní povahy, aplikace v tomto případě vychází z pravděpodobnostních závěrů o nebezpečí pro veřejný pořádek, které žalobce v budoucnu může představovat, a to v kontextu s jeho dosavadním chováním. V tomto případě bylo prokázané závadové jednání žalobce v minulosti silným argumentem pro zajištění, jelikož u správního orgánu vzniklo podezření, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nebude respektovat ani v budoucnu. Žalovaný byl tudíž přesvědčen, že zásah do osobní svobody žalobce dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil.

Žalovaný dále odmítl námitku uvedenou v žalobě, že v případě žalobce nezvažoval možné alternativy uvedené v § 47 zákona o azylu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 2-3 bylo prokazatelně uvedeno, že správní orgán se v případě žalobce dostatečně zabýval možnostmi uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, nicméně došel k závěru, že by uplatnění těchto opatření nebylo dostatečně účinné, a to zejména vzhledem k tomu, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR.

Žalobce byl od roku 2004 devětkrát soudně trestán za opakované páčání trestné činnosti (viz opis z evidence rejstříku trestů, který je součástí spisového materiálu), zejména přečiny krádeže, porušování domovní svobody a neoprávněné držení platební karty, v roce 2010 byl odsouzen pod sp. zn. 3T 122/2009 pro spáchání zvlášť závažného zločinu loupeže k trestu odnětí svobody na 3 roky. Naposledy byl žalobce odsouzen dne 26.6.2013 rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 38T 76/2013. Z uvedeného jasně plynulo, že žalobce opakovaně a dlouhodobě páchal úmyslnou trestnou činnost na našem území, nadto vědomě nerespektoval ani zákaz pobytu na území hl. m. Prahy, který mu byl uložen jako preventivní opatření. Správní orgán logicky vyvodil jednak z pobytové historie žalobce a také z jeho trestní minulosti, že v jeho případě alternativní tresty v podobě podmíněných trestů odnětí svobody neplnily svůj účel a jmenovaný v páčání trestné činnosti pokračoval a nerespektoval ani zákaz pobytu na území hl. m. Prahy. Žalovaný měl za to, že výše uvedené skutečnosti ve svém souhrnu představovaly nebezpečí pro veřejný pořádek podřaditelné pod § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a uplatnění zvláštních opatření (§ 47 zákona o azylu) by nebylo účinné.

K v žalobě uváděné skutečnosti, že na území ČR má žalobce těhotnou přítelkyni, což má představovat důvod pro uložení zvláštních opatření, žalovaný uvedl, že s přítelkyní žalobce paní M.M. byl proveden výslech svědka, ve kterém potvrdila, že je s žalobcem 6 měsíců a v současné době je s ním přibližně dva měsíce těhotná. Dodala, že během doby, kdy byl jmenovaný ve vězení, nebyli v kontaktu. Žalobce nepracuje, tak jej živí ona, ani se nepodílí na výchově jejích dětí. V kontextu uvedených okolností měl správní orgán pochybnosti o tom, o jak pevný rodinný vztah se jedná a zda by navíc mohl odůvodnit užití zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Navíc žalovaný dodal, že při založení rodinného či soukromého života cizincem v době, kdy si je vědom, že jeho migrační status v dané zemi je od počátku nejistý, představuje případné vyhoštění daného cizince nepřiměřený zásah do rodinného života pouze ve výjimečných případech, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.2.2016, čj. 5Azs 16/2016-32. Žalobce prokazatelně nespolupracoval se státními orgány ČR, nerespektoval ani pravomocné rozhodnutí soudu o zákazu pobytu na území hl. m. Prahy. Takto popsané skutečnosti ve svém souhrnu představují neúctu k právnímu řádu ČR a ohrožení veřejného pořádku, které nemůže být zhojeno rodinnými poměry žalobce a současně dle názoru žalovaného vylučuje užití zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu.

Pro řízení o žalobě odkázal žalovaný na shromážděný spisový materiál. Žalovaný správní orgán měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy, námitky uvedené v žalobě shledal nedůvodnými, a proto navrhl zamítnutí žaloby.

Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nenavrhł do 5 dnů od podání žaloby nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).

Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s.ř.s.“*)].

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Předmětné ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu stanoví, že *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.*

Nad rámec skutkových zjištění, jak je žalovaný shrnul ve svém vyjádření k žalobě, soud ze správního spisu zjistil, že opis z evidence Rejstříku trestů České republiky ze dne 18.4.2017 uvádí u žalobce celkem 9 záznamů (první rozhodnutí ze dne 17.12.2004, poslední ze dne 26.6.2013), kdy byl odsouzen především pro přečiny krádeže, porušování domovní svobody a neoprávněného držení platební karty, jakož i pro zvlášť závažný zločin loupeže. Vzhledem k tomu, že se žalobce na území hl. m. Prahy zdržoval v rozporu s rozsudkem sp. zn. 38T 76/2013, vzniklo důvodné podezření, že naplnil skutkovou podstatu přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, a tak byly ve věci zahájeny úkony trestního řízení a žalobce byl se souhlasem státního zástupce zadržen. Dne 24.4.2017 žalobce do protokolu o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, resp. protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že v r. 2001 žádal v ČR o azyl, ale řízení bylo zastaveno. Důvodem jeho nynější žádosti bylo, aby se mohl starat o dítě, syna, kterému je 14 let, a rovněž těhotenství přítelkyně. Po smrti matky už v Tunisku nemá žádné vazby, bratři a sestra mají vlastní život. Ke své trestní minulosti žalobce uvedl, že byl devětkrát trestaný a třikrát byl ve výkonu trestu. Došlo ke konfliktům, ke krádežím, vždy kvůli nějakým nesmyslům – žalobce pracoval v obchodě se suvenýry, občas něco na černo prodal, tak to kvalifikovali jako krádež atd. Součástí spisu je rovněž evidenční karta žadatele V022831, z níž je patrné, že žalobce podal dne 23.5.2001 žádost o azyl a řízení o ní bylo zastaveno z důvodu opakovaného nedostavení se k pohovoru bez vážného důvodu.

Žalobce v první řadě namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil splnění podmínek pro postup dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Nebezpečí pro veřejný pořádek musí hrozit do budoucna, avšak žalovaný zkoumal toliko žalobcovo jednání v minulosti, když přitom z minulého jednání nelze automaticky dovozovat takové jednání i v budoucnu. Použití § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu by přitom mělo být omezeno jen na nejvážnější případy. Žalobce se rovněž domníval, že vzhledem k jeho individuální situaci přicházelo v úvahu použití zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalobce také odkazoval na zrušující rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12.5.2017, čj. 1A 49/2017-20.

Otázkou podmínek postupu podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu se již zabýval Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 17.9.2013, čj. 5Azs 13/2013-30. Soud odkazuje zejména na následující pasáže: „Pokud jde o namítanou neurčitost § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, lze konstatovat, že obdobně jako je tomu u jiných předpisů azylového a cizineckého práva, zákon o azylu neobsahuje legální definici pojmu „veřejný pořádek“ či „nebezpečí pro veřejný pořádek“. Jedná se o neurčitý právní pojem, jehož výklad a aplikace v konkrétních případech náleží správním orgánům a soudům. To však ještě samo o sobě neznamená, že aplikace daného ustanovení je v rozporu s požadavkem zákonnosti omezení

osobní svobody zakotveným v čl. 5 odst. 1 Úmluvy. [...] Při výkladu a následné aplikaci tohoto ustanovení je třeba brát v úvahu jeho smysl a účel, ale i okolnosti jeho vzniku a původu, přičemž musí být též respektovány závazky vyplývající České republice z mezinárodního, jakož i unijního práva. [...] Soudní dvůr již dříve vymezil obecné meze použití výhrady veřejného pořádku v právních řádech členských států za situace, kdy dochází k omezení práv vyplývajících z unijního práva. Stanovil obecný test použití výhrady veřejného pořádku, který “předpokládá kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti”; tedy 1) nestačí pouhé porušení práva, ale 2) musí existovat skutečná a dostatečně závažná hrozba 3) dotýkající se základního zájmu společnosti [...] stávající judikatura Soudního dvora a Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečné vodítko k vymezení rozsahu pojmu veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Východiskem je zde stejně jako v případě výkladu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců obecný test použití výhrady veřejného pořádku v oblasti volného pohybu osob a imigračního a azylového práva zformulovaný Soudním dvorem. Obě tato ustanovení jsou výsledkem transpozice směrnic EU a sledují obdobný účel, kterým je ochrana základních zájmů společnosti, a to do budoucnosti. [...] není žádný důvod, proč závěry vyslovené rozšířeným senátem [v usnesení ze dne 26.7.2011, čj. 3As 4/2010-151] nevztáhnout i na § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. To tedy znamená, že za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci.“

K závěru o nutnosti zajištění vedlo žalovaného především to, že žalobce na území ČR opakovaně páchá trestnou činnost; žalobce rovněž vědomě nerespektoval zákaz pobytu na území hl. m. Prahy, uložený soudem; pobýval na území ČR bez jakéhokoli pobytového oprávnění a bez cestovního dokladu; alternativní tresty (podmíněné tresty odnětí svobody) neplnily svůj účel; žalobce při kontrole policejní hlídkou záměrně uváděl nepravdivé informace; pro existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného nebezpečí pro veřejný pořádek dále svědčilo, že žalobce veřejný pořádek závažným způsobem narušoval již v minulosti, činil tak vědomě, úmyslně a opakovaně, v tomto jednání pokračoval až do svého zadržení dne 10.4.2017 a dopustil se tak opakovaně jednání majícího znaky úmyslné trestné činnosti, pro které je trestně stíhán, přičemž k ukončení jeho protiprávního jednání došlo až zásahem policie. Vzhledem k nerespektování povinnosti vycestovat z území ČR, nerespektování soudem uloženého zákazu pobytu, uvádění nepravdivých informací, nerespektování soudních rozhodnutí a znemožnění řádného průběhu řízení o žalobcově předchozí azylové žádosti z r. 2001 poté, co byl propuštěn z přijímacího střediska, dospěl žalovaný rovněž k závěru o neúčinnosti zvláštních opatření.

Z výše uvedeného měl soud za zřejmé, že žalovaný dostal požadavkům definovaným judikaturou, když přezkoumatelným způsobem na základě svých skutkových zjištění dovodil, že žalobce vskutku představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalovaný přitom okolnosti hodnotil v jejich souhrnu a porušení práva nebylo jediným a výlučným východiskem, neboť k němu přistoupl i hodnocení závažnosti jednání žalobce, včetně hlediska časového, a obecný přístup žalobce ke svým povinnostem. Jen stěž

si lze představit, že by správní orgán mohl předvídat jednání žalobce v budoucnu bez toho, aby zohlednil především jeho jednání minulé. Navíc časově poslední protiprávní jednání, kterého se správní orgán dovolával (pobyt na území hl. m. Prahy nejméně dne 10.4.2017 i přes uložený zákaz pobytu), předcházelo napadenému rozhodnutí jen s velmi krátkým časovým odstupem. Žalovaný taktéž individualizovaným způsobem posoudil, zda přicházejí v úvahu zvláštní opatření, a dospěl k negativnímu závěru.

Soud rovněž posoudil použitelnost zrušujícího rozsudku Městského soudu v Praze, avšak dospěl k závěru, že nemá v nyní projednávané věci relevanci, protože řízení o správním vyhoštění a jeho realizace na straně jedné a řízení o zajištění podle zákona o pobytu cizinců na straně druhé jsou dvěma samostatnými řízeními, která vyúsťují v samostatných rozhodnutích, jež mohou být podrobena soudnímu přezkumu, a která mají odlišný účel i konečný důsledek. V nyní projednávané věci se jedná o procesní „mezifázi“ v řízení o udělení mezinárodní ochrany, přičemž při rozhodování o zajištění nelze definitivně předjímat, že nebudou naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Oproti § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zde navíc neexistuje vůbec žádná vazba na předchozí zajištění.

Žalobce dále považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný v odůvodnění nedefinoval neurčitý právní pojem veřejný pořádek a neuvedl, v čem konkrétně by mělo nebezpečí pro veřejný pořádek spočívat a zda vůbec bylo aktuální.

Soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20.5.2015, čj. 10Azs 85/2015-29, podle něž *„[a]čkoli žalovaný výslovně pojem veřejný pořádek nedefinoval, z kontextu celého odůvodnění jeho rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný spatřoval možné budoucí nebezpečí pro veřejný pořádek v tom, že stěžovatel nebude nadále respektovat právní řád České republiky. K tomuto závěru dospěl na základě podrobně rekapitulovaného stěžovatelova chování. Na této úvaze neshledal Nejvyšší správní soud nic nepřezkoumatelného a ani krajský soud proto nepochybil, pokud v žalobě uplatněné námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného nepřisvědčil.“* V nyní projednávané věci je rovněž pravdou, že žalovaný explicitně nedefinoval, co se rozumí veřejným pořádkem. Nicméně ze str. 4 napadeného rozhodnutí vyplývá, že chráněným zájmem je zde respektování uložených povinností a respektování právního řádu České republiky jako celku, jakož i ochrana před kriminalitou. Žalovaný tento svůj závěr opíral o skutková zjištění, jak jsou rekapitulována výše, jež mají oporu ve správním spisu. Z napadeného rozhodnutí jsou také zřejmé úvahy, které žalovaného vedly k tomu, aby rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku (viz předchozí stranu tohoto rozsudku, resp. str. 4-5 napadeného rozhodnutí). Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného tudíž není důvodná.

Ve zcela obecné rovině žalobce namítal porušení ustanovení správního řádu (§ 2, § 3, § 68 odst. 3), čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Žalobce nespécifikoval, v čem tato pochybení měla spočívat, proto soud napadené rozhodnutí zkoumal jen obecně a neshledal jakékoli porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice byl do českého právního řádu vtělen právě prostřednictvím novelizace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu a postupoval-li žalovaný v souladu s tímto ustanovením, neprotivil se ani směrnici. Konečně samotný rozsudek Nejvyššího správního soudu pod čj. 5Azs 13/2013-30 uznal, že výklad pojmu „nebezpečí pro veřejný pořádek“

takovým způsobem, jaký je tam uveden, rovněž zaručuje souladnost s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Jestliže tedy soud v nyní projednávaném případě shledal postup žalovaného souladným se zákonem i předestřenou interpretací, musí ho nyní shledat souladným i s daným ustanovením Úmluvy.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : **Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).**

V Plzni dne 6. června 2017

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně